

Întreab-o pe Alice este jurnalul unei adolescente anonime. Titlul nu are legătură cu numele acesteia, care de altfel nu este menționat nicăieri pe parcursul cărții, ci este un vers din melodia *White Rabbit*, a formației Jefferson Airplane. Lansat în 1967, *White Rabbit*, unul dintre cele mai cunoscute cântece în care apar referiri la droguri, folosește ca metaforă lumea imaginară din *Alice în Țara Minunilor*. Versul „Go Ask Alice“ (*Întreab-o pe Alice*) face parte chiar din prima strofă: „One pill makes you larger / And one pill makes you small / And the ones that mother gives you / Don't do anything at all / Go ask Alice / When she's ten feet tall.“

AUTOR ANONIM

ÎNTREAB-O PE ALICE

Traducere din limba engleză
și note de Luiza Vasiliu

youngart

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Copertă: Alexandru Daș
Ilustrație copertă: Mircea Pop

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Întreab-o pe Alice / trad. de Luiza Vasiliu. – București:
Youngart, 2015

ISBN 978-606-93849-4-7

I. Vasiliu, Luiza (trad.)
82-31=135.1

Anonymous
Go Ask Alice

Copyright © 1971 by Simon & Schuster, Inc.

Published by arrangement with Simon Pulse,
an Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or
transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

© youngart, 2015, pentru prezenta ediție.
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.

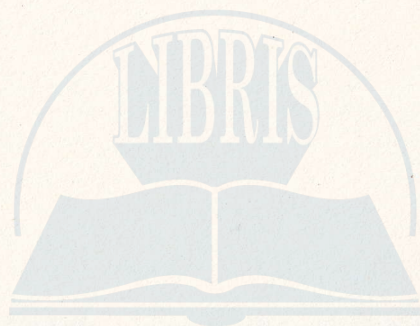
Întreab-o pe Alice se bazează pe jurnalul real al unei consumatoare de droguri în vârstă de cincisprezece ani.

Nu este o perspectivă definitorie asupra lumii adolescenților din clasa de mijloc care se droghează. Nu oferă nici un fel de soluții.

Totuși, este o relatare extrem de personală și de particulară. Și, ca atare, sperăm că va permite o înțelegere mai profundă a lumii din ce în ce mai complicate în care trăim.

Numele, datele, locurile și anumite evenimente au fost modificate conform dorințelor celor implicați.

Editorii

16 septembrie

Îmi aduc aminte cum îmi ziceam ieri că sunt cea mai fericită persoană de pe întreg pământul, din întreaga galaxie, dintre toate creaturile lui Dumnezeu. Asta a fost chiar ieri sau a fost acum o mie de ani-lumină? Mă gândeam că iarba nu mirosise niciodată mai tare a iarbă, că cerul nu păruse niciodată atât de măreț. Acum s-au prăbușit toate în capul meu și tot ce-mi doresc e să mă topesc în neantul universului și să nu mai exist. Ah, de ce, de ce, de ce nu pot? Cum să mai dau ochii cu Sharon și Debbie și ceilalți copii? Cum? Probabil că zvonul s-a răspândit deja în toată școala, știu sigur că așa e! Ieri am cumpărat jurnalul ăsta pentru că am crezut, în sfârșit, că o să am ceva minunat de zis, ceva excepțional și semnificativ, ceva atât de personal, încât n-aș putea să-l împărtășesc cu nici o altă ființă, doar cu mine. Și-acum, la fel ca toate celelalte lucruri din viața mea, a devenit un mare nimic.

Pur și simplu nu înțeleg cum a putut Roger să-mi facă așa ceva când eu îl iubesc de la începutul începuturilor și-am așteptat toată viața să mă observe. Ieri, când m-a invitat în oraș, am crezut pur și simplu că o să mor de fericire. Și chiar așa a fost! Și acum lumea întreagă e rece și gri și nepăsătoare și mama mă bate la cap să-mi fac curat în cameră. Cum poate să mă bată la cap să-mi fac curat în cameră când mie îmi vine să mor? Nu pot nici măcar să am intimitatea propriului meu suflet?

Jurnalule, va trebui să aștepti până mâine, altfel voi fi nevoită să suport ditamai prelegerea despre atitudinea și imaturitatea mea.

Pe curând.

17 septembrie

La școală a fost un coșmar. De fiecare dată când o coteam pe hol, mi-era teamă să nu-l văd pe Roger, dar în același timp eram și disperată că s-ar putea să nu-l văd. Îmi tot ziceam „Poate că s-a întâmplat ceva și o să-mi explice el.” La prânz, a trebuit să le zic fetelor de ce n-apare. M-am prefăcut că nu-mi pasă, dar, ah, Jurnalule, îmi pasă! Îmi pasă atât de mult încât mi se pare că sunt sfâșiată pe dinăuntru. Cum se poate să fiu atât de nefericită și de penibilă și de umilită și de terminată, și totuși să funcționez, să vorbesc, să zâmbesc și să mă concentrez? Cum a putut Roger să-mi facă așa ceva? Eu n-aș răni absolut pe nimeni cu intenție. N-aș răni nici fizic, nici psihic, și-atunci cum pot oamenii să mă rănească mereu? Până și părinții mei se poartă cu mine ca și cum aș fi proastă sau inferioară sau prea mică. Presupun că n-o să fiu niciodată la înălțimea așteptărilor nimănui. Sigur că nu-s la înălțimea a ceea ce aș vrea eu să fiu.

19 septembrie.

Ziua tatei. Cam atât.

20 septembrie

E ziua mea. Am 15 ani. Nimic.

25 septembrie

Dragă Jurnalule,

N-am mai scris de o săptămână pentru că nu s-a întâmplat nimic demn de interes. Aceiași profi prăfuiți și tâmpiți care predau aceleași materii prăfuite și tâmpite în aceeași școală prăfuită și tâmpită. Îmi cam pierd interesul pentru orice. La început am crezut că o să fie mișto la liceu, dar e doar plictisitor. Totul e plictisitor. Poate că e din cauză că mă maturizez și viața devine din ce în ce mai blazată. Julie Brown a dat o petrecere, dar nu m-am dus. Am pus pe mine trei kile nasoaie, grāsane, oribile și lălâi și n-am nimic de îmbrăcat. Încep să arăt la fel de neîngrijit pe cât mă simt.

30 septembrie

Vești minunate, Jurnalule! Ne mutăm. Tati a fost invitat să fie decan la Științe Politice la Universitatea din Ce palpitant! Poate că o să fie din nou ca pe vremea când eram mai mică. Ah, ce bine ne mai distram pe-atunci! Chiar azi o să încep o dietă. O să mă transform într-o cu totul altă persoană până ne mutăm în casă nouă. Nici măcar o singură bucățică de ciocolată, nici un cartof prăjit n-o să treacă de buzele mele până n-o să dau jos cinci kilograme unsuroase de colaci de slănină. Și o să-mi trag o garderobă nou-nouță. Cui îi pasă de Roger cel Ridicol? Între noi fie vorba, Jurnalule, încă-mi mai pasă. Presupun că o să-l iubesc mereu, dar s-ar putea ca, fix înainte să plecăm, când o să fiu slabă și tenul meu absolut perfect și fin ca o petală și curat, și o să am haine de fotomodel, o să mă mai invite la o întâlnire. Oare o să-l refuz sau o

să-i trag țeapă sau o să – mă tem că așa o să fie – cedez și o să ies cu el?

O, Jurnalule, te rog, ajută-mă să fiu puternică și consecventă. Ajută-mă să fac sport dimineața și seara și să-mi curăț tenul și să mănânc cum trebuie și să fiu optimistă și drăguță și pozitivă și veselă. Îmi doresc atât de mult să fiu cineva important, sau măcar să fiu invitată în oraș de un băiat, așa, din când în când. Poate că noua mea persoană va fi altfel.

10 octombrie

Dragă Jurnalule,

Am slăbit un kilogram și trei sute de grame și suntem toți ocupați cu mutarea. Casa e scoasă la vânzare, iar mama și tata s-au dus să caute o casă în _____. Eu am rămas aici cu Tim și Alexandria și, oricât de surprins ai fi, nici măcar nu mă deranjează. Suntem cu toții încântați de mutare și amândoi fac tot ce le zic ca să ajute prin casă și să pregătim masa și celelalte – mă rog, aproape tot. Presupun că tata o să preia noul post la jumătatea semestrului. E entuziasmat ca un băiețel și, într-un fel, e ca pe vremuri. Stăm în jurul mesei și râdem și glumim și facem planuri împreună. E minunat! Tim și Alex insistă că trebuie să-și ia cu ei toate jucăriile și prostioarele lor. Cât despre mine, aș prefera să renunț la toate lucrurile vechi, în afară de cărți, desigur, care sunt o parte din viața mea. Când a dat mașina peste mine în clasa a cincea și am stat mult în ghips, aș fi fost moartă fără ele. Nici măcar acum nu sunt sigură care-s părțile din mine care sunt adevărate și care-s părțile pe care le-am luat din cărți. Oricum ar fi, e genial! Viața e absolut genială și minunată și încântătoare și de-abia aștept să văd ce urmează.

16 octombrie

Azi s-au întors mama și tata. Uraaaaa, avem casă! E o casă mare și veche în stil spaniol, pe care mama o adoră. De-abia aștept să ne mutăm! De-abia aștept! De-abia aștept! Au făcut și poze, care o să fie gata în trei sau patru zile. De-abia aștept, de-abia aștept, sau am zis asta deja de un milion de ori?

17 octombrie

Până și la școală îmi place din nou. Am luat 10 la lucrarea la algebră și la celelalte materii am tot 10 sau 9. La algebră e cel mai nasol. Dacă pot să trec de asta, pot să trec de orice! De obicei, sunt norocoasă dacă iau un 7, chiar și-atunci când îmi dau toată silința. E ciudat, dar am impresia că de fiecare dată când ceva merge bine, și celelalte lucruri merg bine. Chiar și cu mama mă înțeleg mai bine. Parcă nu mă mai bate la cap la fel de mult. Nu-mi pot da seama cine s-a schimbat – chiar nu pot. Oare sunt eu mai mult cum vrea ea să fiu și de asta nu mai stă mereu pe capul meu sau e ea mai puțin exigentă?

L-am văzut pe Roger pe hol și mi-a fost complet indiferent. Mi-a zis „Bună” și s-a oprit să vorbim, dar eu pur și simplu am trecut mai departe. N-o să mă mai dea peste cap! Pfff, mai sunt doar trei luni și-un pic!

22 octombrie

Scott Lossee m-a invitat vineri la film. Am slăbit aproape cinci kilograme. Am ajuns la cincizeci și două, ceea ce e în regulă, dar aș vrea să mai slăbesc încă cinci. Mama zice că nu vrea să ajung așa de slabă, dar ce știe ea! Eu

știu! Eu știu! Eu știu! N-am mai mâncat chestii interzise de-atâta vreme că aproape am uitat ce gust au. Poate că vineri seară o să-mi fac de cap și-o să mănânc câțiva cartofi prăjiți... Miaaaaaaaaaamm...

26 octombrie

A fost fain la film cu Scott. Dup-aia am ieșit în oraș și am mâncat șase cartofi prăjiți minunați, delicioși de-ți ploua în gură, gustoși, divini. Asta înseamnă într-adevăr să trăiești! Nu simt pentru Scott ceea ce am simțit pentru Roger. Probabil că el a fost singura mea iubire adevărată, dar mă bucur că s-a terminat. Închipuie-ți, sunt în primul an de liceu, de-abia am împlinit 15 ani și singura mare iubire din viața mea s-a dus deja. Pare destul de tragic, într-un fel. Poate că într-o zi, când vom fi amândoi la facultate, ne vom întâlni din nou. Sper asta din tot sufletul. Din tot sufletul meu. Vara trecută, la petrecerea în pijamale de la Marion Hill, cineva a adus o revistă Playboy în care era un articol despre o fată care se culcase prima dată cu un băiat, iar eu nu mă puteam gândi decât la Roger. Nu vreau să fac sex niciodată cu vreun alt băiat... niciodată... niciodată. Jur că o să mor virgină dacă eu și Roger nu o să fim împreună. N-aș suporta niciodată nici măcar să las vreun alt băiat să mă atingă. Nici de Roger nu-s foarte sigură. Poate că mai târziu, când o să fiu mai mare, o să mă răzgândesc. Mama spune că, pe măsură ce fetele cresc, hormonii le invadează sistemul circulator, amplificându-le dorințele sexuale. Probabil că eu mă dezvolt mai încet. Am auzit niște povești destul de incredibile despre unii dintre copiii de la școală, dar eu nu sunt ca ei, eu sunt eu, și, în plus, sexul mi se pare foarte straniu și incomod și stânjenitor.

Mă tot gândesc la profa noastră de sport care ne învață dans modern și zice mereu că asta o să ne transforme corpurile și o să le facă puternice și pregătite pentru maternitate, după care îi tot dă înainte despre cum totul trebuie să fie grațios, grațios, grațios. Nu-mi dau seama cum ar putea sexul sau nașterea să fie ceva grațios.

Tre' să plec. Pe curând.

10 noiembrie

Of, dragă Jurnalule, îmi pare rău că te-am neglijat, dar am fost atât de ocupată. Ne pregătim deja de Ziua Recunoștinței și apoi de Crăciun. Am vândut casa săptămâna trecută soților Dulburrows, care au șapte copii. Mi-aș fi dorit s-o fi vândut cuiva cu o familie mai mică. Mă scoate din sărite gândul că șase băieți o să alerge în sus și-n jos pe scările noastre frumoase de la intrare, o să calce cu picioarele lor murdare pe covoarele albe ale mamei și o să atingă cu degetele lor murdare și lipicioase pereții noștri. Știi, când mă gândesc la lucruri dintr-astea, dintr-odată nu mai vreau să plec! Mi-e frică! Mi-am trăit în camera asta toți cei cincisprezece ai mei, toate cele 5 530 de zile. Am râs și am plâns și am suspinat și am bombănit în camera asta. Am iubit oameni și lucruri și le-am urât. O mare parte din viața mea, din mine, e acolo. O să mai fim vreodată la fel după ce-o să ne închidem între alți pereți? O să avem oare alte gânduri și alte emoții? Of, mama, tati, poate că facem o greșală, poate că o să lăsăm prea mult din noi în urmă!

Dragă Jurnalule prețios, te botez cu lacrimile mele. Știi că trebuie să plecăm și că într-o zi va trebui chiar să părăsim casa tatei și a mamei și să mă mut la casa mea. Dar o să te iau întotdeauna cu mine.